

Het Kattebeltje

De kattenbak (vanuit de praktijk geschreven)

Van nature zijn katten bijzonder zindelijke dieren. Zij bevullen niet graag hun eigen omgeving en zij houden van een schone kattenbak. Regelmatig krijg ik telefoontjes van mensen die van hun kat afwillen en na enig doorvragen blijkt vaak dat de kat onzindelijk is. Mensen weten zich dan geen raad meer en zijn soms al meerdere malen met het dier bij de dierenarts geweest, die vervolgens geprobeerd heeft door middel van hormooninjecties het probleem te verhelpen. Als dit allemaal niet heeft geholpen, wordt al snel het advies gegeven de kat dan maar weg te doen of te laten inslapen. Persoonlijk vind ik het vreselijk een gezond dier om die reden te laten inslapen, vooral omdat ik weet dat er meestal een oorzaak moet zijn waarom de kat zijn behoefte doet waar het niet gewenst is. Helaas spreekt hij geen mensentaal en kan ons dus niet duidelijk maken waarom hij het daar doet en niet netjes in de kattenbak.

Omdat ik al ruim dertig jaar dagelijks veel katten om mij heen heb en ze daarbij goed observeer, kan ik wel stellen een behoorlijke ervaring op het gebied van kattengedrag opgedaan te hebben, waardoor ik vaak wanhopige mensen kan helpen met goede adviezen.

Ik begin met vragen als: hoeveel kattenbakken zijn er in huis? Vaak luidt het antwoord dat de kat alles buiten doet en een kattenbak dus niet nodig is. Fout, want bij een kat hoort een bak en vaak zelfs twee bakken. Het lijkt misschien wat overdreven maar het is toch echt zo dat er tal van katten zijn die op de ene bak willen plassen en op een andere bak willen poepen.

Als er wel één of meerdere bakken zijn, wil ik weten waar ze staan in huis. Soms hoor ik dan, op zolder. Fout, de kattenbak hoort in de nabije omgeving van de kat te staan, denk je eens in dat je zelf altijd eerst twee trappen op zou moeten lopen om het toilet te bezoeken, dan vind je dat ook echt niet fijn hoor!

Volgende vraag: wat voor een bak of bakken heeft u en welke vulling wordt er gebruikt? En dan komt meestal de aap uit de mouw, want dan blijkt dat de kat een mooie en dure kattenbak heeft, u weet wel zo'n bak met een kap erboven met een filter in de bovenkant en een luikje erin waar hij doorheen moet. En dan vinden mensen het raar dat hij er niet in wil.

Maar zo gek is dat niet, want er zijn tal van katten die het doodgrijselijk vinden om door zo'n luikje dat achter hun gat dichtklapt te gaan, om dan ook nog eens in een kleine ruimte te moeten vertoeven waar het stinkt.

Vervolgens stel ik misschien een wel wat vreemde vraag. Heeft u zelf wel eens uw hoofd door dat luikje gestoken als de bak al enige malen is gebruikt? Vervolgens hoor je aan de andere kant van de lijn dan bijna denken dat ik gek geworden ben. Ik vervolg het gesprek door de persoon in kwestie zich even in de gedachtegang van de kat te laten verplaatsen.

Stel ... poes moet zijn behoefte doen, steekt zijn kop door het luikje, snift eens en denkt jakkes wat een lucht, ik ga er niet in. Loopt weg bij de bak en houdt zijn behoefte nog een poosje op, doet enige tijd later een nieuwe poging en hij baalt opnieuw, gaat weer weg en als hij het echt niet meer kan ophouden, gaat hij of alsnog op de stinkende bak of hij gaat ergens waar het niet mag. De eerste paar keer dat dit gebeurt, heeft de kat een reden om zijn behoefte niet op de bak te doen, de bak stinkt immers. En na enige tijd is het een gewoonte geworden om niet meer op de bak te gaan en probeer het dan nog maar eens af te leren. Het enige wat dan nog kan helpen, is zo snel mogelijk de kap van de bak te halen en hem er nooit meer op te doen.

Gaat de kat dan nog niet goed op de bak verander dan eens de kattenbakvulling. Soms wordt er geparfumeerde vulling gebruikt maar in de regel houden katten daar niet van. De meeste katten hebben het liefst de ouderwetse kattenbaksteentjes zonder toegevoegde luchtjes.

Weet u trouwens dat blaasproblemen bij de kat vaak het gevolg zijn van een verkeerde kattenbak, hetzij door de kap die erop zit, of de vulling die gebruikt wordt. Als het de kat niet aanstaat en hij ook niet in huis wil plassen, gaat hij zijn urine regelmatig lang ophouden met het gevolg dat hij gemakkelijk een blaasontsteking kan oplopen. In dat geval zal de kat overal een paar druppels urine achterlaten. Later als de blaasontsteking is behandeld, kan dat in huis plassen ook een gewoonte zijn geworden.

Mijn volgende vraag is: hoe vaak wordt de kattenbak verschoond? Het blijkt dan dat er tal van mensen zijn die toch zeker wel één of soms wel twee keer in de week de bak helemaal verschoonen en tussendoor de hoopjes eruit scheppen. Maar lieve mensen, in de regel trekken wij toch ook het toilet door als we er gebruik van hebben gemaakt. Stel dat we dat niet deden en keer op keer over ons oude plasje heen moesten gaan, dan zou dat toch erg gaan ruiken en daar houden we ook niet van, net zoals de kat dat ervaart met zijn kattenbak. Beter is het om dagelijks de bak helemaal schoon te maken en liefst met een weinig bleekmiddel.

Heeft de kat een ongelukje gehad en buiten de bak geplast, maak het nooit schoon met bleekmiddel want katten zijn dol op dit luchtje en een volgende keer zullen ze maar wat graag op hetzelfde plaatsje gaan. Beter is het om de piesplek te reinigen met schoonmaakazijn, want daar hebben alle katten een hekel aan. De kat met zijn neus erdoorheen wrijven heeft geen enkele zin, het helpt niets en het dier wordt alleen maar hartstikke bang voor u.

Er zijn ook mensen die hun kattenbak buiten hebben staan, omdat ze een kattenbak vinden stinken in huis of omdat ze het vies vinden voor de kinderen. Maar wat is er nou vies aan een kattenbak in huis, als je de bak goed schoonhoudt is er helemaal niets vies aan. Bovendien kun je de kinderen leren dat ze niet met hun handjes in de kattenbak moeten graaien. De kattenbak is een goede bron van informatie. Mankeert je kat iets, dan zie je dat vaak in de bak terug of aan het bakgedrag.

Door middel van dit verhaal probeer ik katteneigenaren te laten inzien dat het onzindelijk gedrag van hun lieve snorrende vriend heel vaak het gevolg is van onwetendheid van de baasjes.

Wij hebben kort geleden een door ons zeven jaar geleden als kitten geplaatste kat ter observatie in huis genomen, omdat het beestje ernstig ziek was. Hij was in korte tijd tweeënhalve kilo afgevallen en zijn vacht zag er vreselijk uit. Wij wisten zijn precieze leeftijd, anders hadden we hem minstens vijftien jaar oud geschat. Hij was een van de drie katten in dit gezin, die helemaal geen kattenbak hadden.

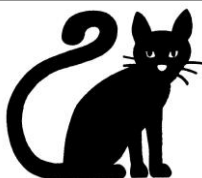

Toen er eenmaal door één van de katten op de bank geplast ging worden, was Leiden in last. Zij gingen met hem naar de dierenarts, die vervolgens op een totaal verkeerd spoor werd gezet, zodat er enkel onderzoek werd gedaan omtrent het onzindelijkheidsprobleem. Toen dit allemaal niet opschoot, hebben wij de kat teruggenomen en na de eerste plas (die enorm was en bovendien heel erg plakkerig) die hij op de bak deed, waren we zo goed als zeker dat Ollie suikerziekte had. Na een bloedtestje bleek dat ons vermoeden juist was.

Als Ollie gebruik had kunnen maken van een kattenbak in zijn huis, had men kunnen zien dat hij wel extreem grote plassen deed en had de dierenarts eerder onderzoek op het gebied van suikerziekte kunnen doen. In dit geval had er veel eerder met de behandeling gestart kunnen worden en was de schade in Ollies lijfje beperkt gebleven. Een prettige bijkomstigheid is dat nu Ollie wel gebruik van een kattenbak kan maken, is gebleken dat hij helemaal niet onzindelijk is.

Els

Hoe mijn werkzaamheden bij en met de poezen zijn begonnen

Het was in de zomer van 1982 dat ik bij Els, die toen nog in de flat woonde, voor de deur stond met de vraag of ze een kat voor mij had. Nou die had ze wel! Een heleboel zelfs! Grote en kleine katten in alle kleuren, en ik vond ze allemaal prachtig. Het was niet makkelijk maar mijn keus was gemaakt, het werd kleine Timmie van 3 dagen oud. Vanaf die dag kwam ik een paar keer per week kijken naar mijn kleine trots, die groeide als kool. Ik zag dat Els het erg druk had met al die poezenbeesten, dus toen ze mij vroeg of ik een halve dag in de week wilde komen helpen aarzelde ik geen moment. Toen de kleine Tim bij mij thuis was komen wonen, vond ik het erg leuk om op deze manier contact te houden met Els en haar poezen.

Na een paar jaar, ik was inmiddels twee ochtenden in de week bij Els aan de slag, kon Els het financieel niet meer zelf bolwerken en kwam zij op het idee om een stichting op te richten. Op die manier zou ze donateurs kunnen werven om de boel draaiende te houden. Tenslotte moesten wel al die bekjes gevoed worden, en moesten er toch regelmatig katjes naar de dierenarts, waardoor ook die kosten behoorlijk opliepen.

Els vroeg of ik haar daarbij wilde helpen. Och wat was dat spannend, we gingen naar de notaris, kwamen in de regionale weekkranten met foto's, een radio-interview, kortom er gebeurde van alles maar in maart 1986 was de stichting een feit. Els kreeg het steeds drukker en ik bleef haar trouw helpen, met een korte pauze door de geboorte van mijn zoon.

Toen kwam in september 1988 de grote verhuizing! Els en de poezen vertrokken naar een huis met een heel grote tuin op de Thamerweg; wat een vooruitgang ondanks dat het er verschrikkelijk verwaarloosd uitzag! Maar Els is niet klein te krijgen en vol goede moed gingen we met de middelen die we hadden alles stukje bij beetje opknappen. Dit was ook de periode dat we met vrijwilligers gingen werken, ze kwamen en gingen! Leuke mensen, jong en ouder, die allemaal belangeloos hun best deden. Iedere dag boenen en soppen om het de katjes naar de zin te maken, waarbij er veel werd gelachen en er altijd tijd was voor een bakje koffie.

Na mijn tweede zwangerschapsverlof was ik erg blij dat ik weer mee kon draaien en zo gingen de jaren niet altijd ongemerkt voorbij. We maakten veel mooie maar helaas ook verdrietige momenten mee bij de stichting. Lastige burens die het Els en de dieren niet gemakkelijk maakten, waardoor het woonplezier verziekte en er volgde een aantal rechtszaken die we gelukkig allemaal hebben gewonnen. Nadien keerde ook de rust terug, maar wat een nare tijd was dat!

Inmiddels zijn we zo'n dertig jaar verder, en wat is het hard gegaan! Natuurlijk zit er nog een heel boek tussen 1982 en nu, maar dat zou allemaal niet in deze Kattebel passen. Ik ben nu alweer heel wat jaartjes vijf halve dagen per week aanwezig en ik hoor een beetje bij het meubilair zegt Els altijd lachend. Honderden katjes heb ik binnen zien komen die van de hel in de hemel kwamen, dat is zo mooi, allemaal met hun eigen verhaal.

Het komt vaak voor dat ik ook weer afscheid van hen moet nemen, soms helaas veel te snel, maar gelukkig ook van stokoude diertjes die het nog heel veel jaartjes zo fijn bij ons gehad hebben. Daarom is het zo leuk bij de stichting te werken, met een lach en een traan.

Ik hoop dit nog lange tijd te mogen doen, samen met Els, Annemieke, alle fijne vrijwilligers, en mijn lieve trouwe herdershond Whisky, die sinds 10 jaar iedere dag meegaat. Ik wens iedereen een fijn, gezond maar vooral diervriendelijk 2013.

Mijn lieve katje Timmie, waar dit alles mee begonnen is, heeft in goede gezondheid de respectabele leeftijd van 21 jaar bereikt.

Anita

Merry Christmas

Een ongelukkige val

Annemieke heeft op 20 juni een vreselijke smak met haar fiets gemaakt, met het gevolg dat haar elleboog flink verbrijzeld was. Nadat zij geopereerd was, was zij enkele maanden tot weinig in staat, waardoor ik het vreselijk druk had met de verzorging van Annemieke en daarbij de zorg voor al onze snorrebaardvriendjes.

Omdat ik zelf slechtlopend ben, hebben een aantal vrijwilligers en burens regelmatig onze twee boxers, Bob en Bep, goed uitgelaten en ook op ander gebied hebben zij ons fijn gesteund. En zo kregen we uit onverwachte hoek fijne hulp, waar we dan ook erg dankbaar voor zijn.

Normaal gesproken verschijnt in juni altijd ons donateursblad "Het Kattelbelletje". Door alle ellende ging alles een beetje anders dan normaal en was er geen tijd en inspiratie voor het schrijven en maken van de kattelbel.

Voor 15,00 euro per maand kunnen wij Greetje, Jelle, Puntje of Shana dagelijks voorzien van eten en een schone kattenbak. Wie wordt de adoptieouder van een van hen? Weet u niet precies hoe het financieel adopteren in zijn werk gaat, bel gerust Els. Zij vertelt het u graag. Telefoonnummer: 0297-566285 of 06-12725071

Bezoekmiddagen voor adoptieouders

Deze worden in 2013 gehouden op:

Zaterdag 9 februari: van 14.00 uur tot 16.00 uur.
Zaterdag 10 augustus: van 14.00 uur tot 16.00 uur.
Zaterdag 9 november: van 14.00 uur tot 16.00 uur.

De grote open dag is op 11 mei van 12.00 uur tot 17.00 uur.
Alle donateurs en adoptieouders worden in april nog geïnformeerd.

Kloppen uw gegevens nog? Indien dit niet het geval is, wilt u ons dan uw nieuwe gegevens doorgeven? Dat kan per post, telefonisch of via e-mail.
De gegevens vindt u bovenaan in deze Kattelbel.

Wij danken alle donateurs, adoptieouders, dierenartsen, vrijwilligers, kortom iedereen die het ons mogelijk maakt dit prachtige werk te kunnen blijven doen.

Wij blijven enorm begaan met het welzijn van onze harige vriendjes. Zij rekenen op ons en wij rekenen op u en hopen dat u ons ook in het nieuwe jaar zult blijven steunen.

Per 1 januari 2008 heeft de Belastingdienst Stichting Help de Zwerfkat aangemerkt als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Daarom vallen giften, erfstellingen en legaten aan Stichting Help de Zwerfkat onder het nultarief van het schenkingsrecht en de successierechten. Hierdoor kan een donateur giften van de inkomsten- of vennootschapsbelasting aftrekken. Kijk voor meer informatie: www.anbi.nl

Ook bij deze Kattelbel hebben wij weer een acceptgiro ingesloten. Mocht u ons al gesteund hebben, dan kunt u deze uiteraard als niet ontvangen beschouwen.

